

NƯỚC MẮT LƯNG TRÒNG

Duyên Anh

(6)

Chúng nó bị cạo trọc đầu, người thợ hớt tóc chỉ "tăng đơ" (tondeuse) có một lượt và không thêm cạo mặt, nên tóc lam nham trên đầu chúng nó, chỗ trắng chỗ xanh. Lông mặt nổi rõ nhất là ở chỗ tóc mai trông gớm ghiếc. Nguyễn Đạm không hỏi Mừng lác nhưng nó ngó khuôn mặt Mừng lác và Lâm sùi cũng đoán được mặt mũi nó ra sao lúc này. Điều Đạm thắc mắc là chẳng biết tại sao cảnh sát gọt đầu nó sớm sửa thế. Đáng lẽ chúng nó phải được dẫn ra phòng dự thẩm. Ở đây, ông dự thẩm ký trát tổng giam. Chúng nó tại khám Chí Hòa trước khi ra tòa lãnh án. Cảnh sát đã bỏ thông lệ đó. Đầu tóc chúng nó không do thợ hớt khám Chí Hòa "sửa sang" mà lại do thợ hớt tóc bên ngoài cảnh sát mượn hớt cho chúng nó. Hớt tóc để làm gì?

Nguyễn Đạm hỏi Mừng lác:

- Trò gì nữa đây?

Mừng lác đưa tay xoa cái đầu trọc:

- Bó ai hiểu nổi?

Lâm sùi nói:

- Nó dám tổng mình khiêng đạn lăm à?

Mừng lác hát hàm:

- Sao mà biết?

- Em đoán.

- Mà đoán sai rồi Lâm sùi ạ!

- Theo ý anh, chúng nó sắp làm gì?

- Đã bảo bó ai hiểu nổi.

Nguyễn Đạm mím môi suy nghĩ. Nó không đủ thì giờ suy nghĩ lâu. Cửa phòng đã mở. Cảnh sát viết chữ lên trán mỗi đứa. Nguyễn Đạm đọc trên trán của Mừng lác thấy hai tiếng DU ĐĂNG. Mực Tàu đen hằn trên da Mừng lác. Nguyễn Đạm chẳng lấy làm lạ. Nó cũng linh cảm như Mừng lác linh cảm rằng số phận nó ràng buộc vào số phận Mừng lác, Lâm sùi.

Viết chữ ba đứa trên trán xong xuôi, cảnh sát lột quần áo của chúng nó ra, chỉ cho mặt trần si chiếc quần sà lòn. Đoạn, cảnh sát còng tay, còng chân chúng nó liền với nhau bằng hai sợi xích dài. Và kéo chúng ra đường, đẩy lên xe, chở chúng lên phố Tự Do. Chiếc xe ngừng trước cửa Nhà Hát Lớn. Cảnh sát lôi ba tên du đảng xuống đường. Đến lúc này, bọn du đảng vẫn chưa biết cảnh sát "hành" chúng nó trò gì. Chứng ông cò bắt chúng nó quỳ xuống vỉa hè xít vào trong công viên một chút và đeo hai cái biển sắt tây mỏng vô cổ mỗi đứa, tòn teng trước ngực, sau lưng, Nguyễn Đạm mới hiểu ý nghĩa hai tiếng "Triển lãm" mà thằng Chà và chột đe dọa buổi sáng. Nổi uất ức tràn lên cổ họng Nguyễn Đạm. Nhưng uất ức tiêu tan ngay nhường chỗ cho cực hình của nhục nhã dày vò người thanh niên hào hiệp. Hắn không có tội gì. Chỉ có tội sống trong một xã hội điểm nhục, pháp luật bị hiếp dâm cùng với gái vị thành niên. Và những đứa hiếp dâm pháp luật, hiếp dâm gái vị thành niên đều là những đứa có đủ quyền sinh sát trong tay. Sự điểm nhục gấp bội khi những đứa hiếp dâm pháp luật lại to mồm chủ trương dân chủ và tôn trọng nhân vị con người.

Nguyễn Đạm quỳ gối trên lớp đá dăm. Da thịt nó không đau, gối nó không mỏi, song tim nó đau và tâm hồn nó rời rã. Nó cúi gầm mặt. Xấu hổ đến độ không còn nước mắt để ứa ra. Nó đặt môi vào giữa hai hàm rang nghiêng đn chảy máu. Mừng lác và Lâm sùi cùng cúi gầm mặt. Đòn Té Bần ác liệt, Mừng lác chịu đựng nổi, tuy ớn sương sống và phải giải nghệ nhưng Mừng lác thấy nó còn êm ái hơn cái đòn... quỳ giữa trời. Lâm sùi khôn ngoan hơn. Nó cầm tấm biển trước ngực che mặt để lằm bằm chữ. Ba con thú vật đầu tóc nham nhờ triển lãm giữa cuộc sống có dân chủ, tự do, bác ái và nhân vị. Ba con thú người mà nhìn vào sáu tấm biển, dân chúng biết thêm đó là ba tên du đảng.

- Nguyễn Đạm: trùm du đảng Cầu Muối.

- Mừng lác: vua giết người Phú Thọ.

- Lâm sùi: chúa đảng cướp giật, hiếp dâm đường Nguyễn Thông.

Tên tuổi và thành tích của ba đứa được phơi bày rõ rệt. Hai sợi xích dài đã gắn bó chúng nó. Chúng nó thương nhau hơn cả bao giờ. Tình thương luôn nảy nở ở những nơi cực cực thảm thê.

Buổi chiều thứ Bảy, Saigon tấp nập. Phố Tự Do và Lê Lợi, hai phố đông người qua lại nhứt. Cuộc triển lãm người bị xích, quỳ gối đã lôi cuốn hàng trăm kẻ hiếu kỳ. Dân chúng nghe nói nhiều về du đấng qua báo chí. Chiều nay mới tận mắt nhìn rõ du đấng. Người đã bị du đấng cướp giật, tời sát bọn Mừng lác chửi bới nhỏ nước miếng vào mặt chúng. Các cô gái đẹp phây phây chỉ cho nhau cười cợt. Khách ngoại quốc xí xỏ bàn tán. Trẻ con nhặt đá sỏi ném bồm bộp vào thân thể ba tội nhân khốn nạn.

Mắt đã mờ hẳn. Trong lớp mây mù tủi nhục Nguyễn Đạm vẫn còn nhìn rõ chuồng khỉ trong Sở Thú. Nó và hai thằng bạn của nó là những con khỉ. Viên sỏi choang đúng biên sắt tây. Tiếng kêu cơ hồ tiếng nứt vỡ trái tim người thanh niên. Cùng với tiếng thứ hai nứt vỡ và loảng xoảng, một tiếng kêu kinh ngạc:

- Đạm!

Tiếng kêu làm Đạm giật mình. Nó chớp mắt cho tan lớp mây mù ngược nhìn lên:

- Tao đây mà. Hùng đây mà!

Đạm ngờ ngác. Hùng nói to:

- Mà không nhận ra tao nữa à?

Đạm lắc đầu rồi cúi gằm mặt. Hùng thờ dài ghé sát tai cô bạn gái:

- Chắc nó bị ăn đòn nhiều, mất trí rồi.

Hùng hỏi:

- Có nhắn ông cụ can thiệp không?

Đạm không trả lời. Hùng toan châm điếu thuốc đem tời cắm vào môi bạn thì phóng viên nhiếp ảnh ngoại quốc đã âm ập kéo đến chụp ảnh lia lịa. Ánh đèn "flash" không làm chói mắt Đạm. Mắt nó gần như mù rồi. Thông tin viên các Hãng Thông Tấn phỏng vấn mấy người cảnh sát canh giữ bọn du đấng liên miên. Kế đến nhiếp ảnh viên và phóng viên bồn xức. Hàng chục ngàn khán giả đã được tận mắt chứng kiến cảnh triển lãm người này. Một số nhỏ tỏ vẻ thích thú cho là biện pháp thích ứng nhất của Chính Phủ Ngô Đình Diệm. Nhưng phần đông bất mãn, từ cái hình phạt này, vội vàng suy ra những hình phạt sắp tới của chính phủ Diệm đối với những người đối lập anh em ông ta.

Buổi chiều thứ Bảy dài hơn đời người, dài gấp trăm đêm trong phòng tạm giữ. Ba thanh niên của thế hệ Ngô Đình Diệm nghiền răng, gục mặt xuống sỏi đá, mồm cắn thù đã đâm chồi... Chiều hôm sau các báo xuất bản ở Saigon dành những chỗ thật đặc biệt để đăng tải về vụ "triển lãm" người này. Hình ảnh ba tên du đấng tràn ngập trên trang nhất. Ký giả viết bình luận thì chống đối việc chà đạp nhân vị con người. Phái viên tường thuật thì viết bằng giọng văn tràn đầy cảm động. Tất cả đều đứng về khía cạnh con người để nhận xét cái hình phạt vô nhân đạo của chính phủ. Phản ứng của báo chí mạnh quá. Báo chí không dám đánh thẳng ông Ngô Đình Diệm hay ông Tổng trưởng Nội Vụ, mà chỉ kết tội cảnh sát một cách mập mờ. Mặc dầu vậy, Nguyễn Đạm, Mừng lác và Lâm sùi cũng vẫn bị triển lãm thêm trọn ngày Chủ nhật. Cả Saigon đã biết mặt những tên trùm du đấng. Sự tủi nhục làm tê dại tâm hồn người thanh niên. Họ quỳ gối ở công viên trước Nhà Hát Lớn nhưng linh hồn họ không có ở đó. Cảnh sát định làm những cuộc triển lãm lưu động tại những chỗ đông người qua lại. Chủ đích của cảnh sát là cảnh cáo bọn du đấng đang hoạt động, bọn đá cá lặn dứa, bọn khốn nạn, sâu mọt của xã hội trông thấy cái gương bêu nhục này tất sẽ ớn, sẽ giải nghệ du đấng. Nhưng chương trình của cảnh sát bị báo chí phá ngang. Báo chí yêu cầu chính phủ hủy bỏ cái hình phạt mới mẻ này. Báo chí nhấn mạnh rằng, hình phạt này không những chẳng cải hóa nổi du đấng mà còn gây thêm lòng thù hận của chúng. Báo chí đã thành công. Bọn Nguyễn Đạm khỏi bị đi triển lãm lưu động. Chúng đã thành ba nhân vật đáng chú ý dưới mắt báo chí. Lâu nay, đời sống vào khuôn khổ, báo chí thiếu đề tài khai thác. Quanh đi quẩn lại chỉ ca ngợi công đức và sự nghiệp Ngô Đình Diệm. Nay vợ được đề tài hấp dẫn, báo chí vồ luôn và khai thác mọi khía cạnh. Một vài báo có khuynh hướng đối lập, nhờ cái học thuyết nhân vị của ông Ngô Đình Nhu đã kích phát phơ. Bọn Nguyễn Đạm nhờ báo chí mà được cảnh sát đối đãi tử tế. Chúng nó vẫn được giam ở phòng tạm giữ quận X. Cảnh sát cho chúng nó ăn uống đàng hoàng. Những chữ "du đấng" mực Tàu hẳn trên trán ba đứa được kỳ cọ sạch. Thợ hớt tóc sửa sang cái đầu trọc của chúng đẹp đẽ hơn. Cảnh sát ngọt ngào khuyên bảo chúng nên trở về con đường lương thiện.

Ba hôm sau, cảnh sát trả tự do cho chúng. Trong khi bọn Hưng mặt thẹo, Sáu rỗ, Năm sáu ngón đã bị tống vào khám Chí Hòa. Cảnh sát yên chí ba đứa ngoan ngoãn vâng lời họ. Họ đã làm. Nguyễn Đạm không dám trở về nhà nữa. Hình ảnh nó bị cạo trọc đầu, đeo biển du đấng với họ tên rõ ràng đăng lên báo, chắc chắn đã lọt vào đôi mắt nghiêm khắc của cha nó. Gia đình nó sẽ nghĩ sao về nó? Nguyễn Đạm đã có kinh nghiệm. Nó không dám về. Đạm rẽ sang một khúc rẽ mới của cuộc đời nó. Nó để mặc Mừng lác đi. Kể từ lúc này, Nguyễn Đạm không còn là cậu học trò nữa. Nó đã để Mừng lác định số phận của nó.